

I forbindelse med min soloudstilling på udstillingsstedet Sydhavn Station i november 2020, søger jeg hermed økonomisk støtte fra Københavns Kommunes billedkunstudvalg. Udstillingen vil bestå af grafiske dybtryk med motiver, der tager udgangspunkt i filmisk materiale, som jeg har filmet og instrueret.

Det filmiske materiale består af scener fra et soveværelse, hvor man ser et par, der klæder sig af, har sex og klæder sig på igen. Deres samvær er præget af en lavpraktisk fortrolighed opstået over tid, og den ubehjælpssomme famlen efter en gnist. Scenerne rummer både det ordinæres kedsommelighed og momenter af omsorg, nærhed og lyst.

For mig er sex en underlig størrelse. Akten kræver, at jeg et øjeblik forsvinder for mig selv, samtidig med at jeg er til stede. Jeg skal hengive mig, men også tilpasse mig. Give los, men samtidig vise hensyn. Oftest bliver det en pseudo-forestilling, som bølger ind og ud af nærheden.

I indeværende serie bruger jeg mig selv og min partner som objekter for værkerne. Jeg vil indfange den tvetydighed, som kan opstå i længerevarende kærlighedsforhold, hvor bevægelser og intentioner er gode og kærlige, men ensformige og monotome, og hvor man står intimt ansigt til ansigt med den andens og egne forventninger under en fernis af passion. Akten handler om at holde noget i live, men det kan være svært at være spontant til stede i et øjeblik, man har været i mange gange før og som over tid har fået sin egen indstuderede forudsigelighed.

Scenerne fra soveværelset udspiller sig som en række narrative forløb over sexaktens koreografi. Forspillet er lavpraktisk og mekanisk. Parret tager hver især deres eget tøj af, og rutinen synes i deres synkrone bevægelser. Samtidig, som tøjet kommer af, vidner de nøgne kroppe spejling af de samme bevægelser om en samhørighed under rutinens åg. Bevægelserne bliver tiltagende ivrige, næsten forkrampede, i forventningen om et lidenskabeligt møde.

Sexakten bliver en forvirring af sammenviklede og krampagtige lemmer i et uigennemskueligt rod af kærlighed, mekanik og kroppe, der skiftevis smelter sammen i momenter af synkronitet og adskilles som to kødelige objekter ude af takt.

Efter akten kommer distancen. Der er ingen forløsning, og sengen forlades som et gerningssted, mens parret tager tøjet på hver for sig. Hun venter utålmodigt på ham, uden han ænser det. Idet de tager tøj på, bliver de to individer igen. Men selv i deres distance, er der en snært af ømhed. De er forbundet af den fortrolige afstand, de deler.

Oversættelsen fra video til tryk er en formmæssig interesse, men også mit eget forsøg på at indfange og forstå det intime ved at tvinge mig selv ud i et perspektiv, hvor jeg ser akten udefra. Fra dette synspunkt arbejder jeg mig på ny ind i motivet gennem kobbertrykkets detaljerigdom og egne plastiske intimitet.

I mine formater arbejder jeg med totaler i et distanceret perspektiv, hvor forspil og efterspil gør at beskueren bliver en voyeur, der på afstand følger parrets koreografi. Selve sexakten er zoomet for meget ind og bliver et virvar af kropsdele.

I værkerne udstilles kærlighed og rutine, intimitet og distance, når hverdagen og det velkendes tryghed drives af et uomgængeligt 'bør'. Men også hvordan der skabes sprækker af ægte omsorg under rutinen, og et spinkelt håb om forløsning.